

SI LA TINGUÉSSIM, TINDRÍEM LA FACULTAT D'ESCOLLIR LA MANERA DE SORTIR-NOS-EN, I NO ÉS PAS POC

Jordi Badia

Periodista

Gosarem tenir la independència

Ni diners, ni papers. El govern espanyol ha decidit no transferir a la Generalitat els 759 milions d'euros que li hauria de pagar d'acord amb la disposició adicional tercera de l'Estatut, ni tampoc tornar la darrera remesa de més de 300 caixes de documents confiscats durant la Guerra Civil que són a l'Arxiu de Salamanca. El primer incompliment ha posat el govern en un bon destret econòmic, que rebran els funcionaris cobrant una setmana més tard i no de cop la paga extraordinària de desembre. El segon, a més, atempta directament contra la dignitat de Catalunya i els catalans com a poble. Tot plegat és prou greu, encara que tampoc ens hauria de venir de nou. Si "Espanya ens roba" i "Espanya ens estafa", i ho fa des de fa tant de temps, la qüestió és què esperem per anar-nos-en.

CADA VEGADA HI HA MÉS ciutadans de Catalunya que tenen clar que si fóssim independents aniríem molt millor com a país i individualment. Ara són aquests 759 milions que havien d'arribar i no arriben i que han desquadrat uns comptes que s'aguantaven per la quietud, fa uns mesos van ser els 1.450 milions del Fons de Competitivitat que si els socialistes no van voler avançar, els populars no ho faran "ni de broma" quan manin d'aquí a ben poc, i sempre ha estat el dèficit fiscal crònic, d'entre el

LLUÍS ROMERO

Cada vegada hi ha més ciutadans de Catalunya que tenen clar que si fóssim independents aniríem molt millor com a país i individualment

8 i 9 per cent del PIB, que no hi ha manera de rebaixar per més acords de finançament que es facin. Els més generosos situen la quota de solidaritat territorial raonable en el 4 per cent, per bé que als estats federals i confederals ben fets se situï en el 2,5 per cent.

ARA: HI HA TOT UN DÈFICIT OCULT de què gairebé mai se'n parla, perquè deu ser molt difícil de calcular, però que és tan o més lesiu encara que aquest 8 o 9 per cent del PIB que cada any aportem directament els catalans al benestar dels espanyols. Penso en els peatges al sol o a l'ombra, el menor nombre de beques universitàries que s'atorguen als estudiants catalans, l'assistència sanitària que presten els hospitals catalans a ciutadans d'altres zones de l'Estat... i infinitat de greuges diaris que passen desapercibuts. Per exemple, la majoria de campionats d'Espanya de disciplines esportives minoritàries es fan molt de tant en tant a Catalunya, malgrat que, en general, és on hi ha la majoria de llicències i clubs de qualsevol esport; sembla una col·lona, però aquesta discriminació obliga els clubs catalans a fer un sobreforç econòmic que afecta el seu potencial i que acabem pagant, tot sovint, via subvencions municipals. O, per no deixar l'àmbit esportiu, pensem què li costaria a Espanya, en termes econòmics i no només emocionals, assolir el nivell internacional que té si de

cop es quedés sense esportistes catalans i hagués de suplir la feina de formació que fan les entitats catalanes.

SI SENT INDEPENDENTS aniríem millor o no, no ho podem saber, però fa tot l'efecte que sí. En tot cas, els problemes serien d'una altra mena. De la crisi actual, no ens n'hauríem deslliurat perquè es tracta d'una crisi de model que afecta tot el món capitalista occidental. I no tenim cap argument per pensar que els nostres dirigents, els nostres bancs i nosaltres mateixos no hauríem actuat amb una irresponsabilitat semblant. Certament, tindríem la facultat d'escollir la manera de com sortir-nos-en, i no és pas poca cosa.

OBTENIR LA INDEPENDÈNCIA no serà fàcil, recorden els més prudents, malgrat que ningú hagi dit mai que ho hagués de ser. Ni Madrid, ni Brussel·les, ni Washington intervindran a favor de la independència de Catalunya. Llevat d'alguna excepció molt excepcional, les independències no s'han atorgat, els països que l'han volguda se l'han agafada amb més o menys costos. La independència de Catalunya dependrà de si els catalans la volem de veritat. Els espanyols creuen que ens tenen ben apamats i que per més escarafalls que fem no anirem mai més enllà d'un *mecagun cony!* pujolià. Gosarem tenir la independència, per dignitat i per supervivència econòmica.